

imamo v torbici solzivec. Ko odklepamo vrata temne javne garaže, ko v zgodnji jutranji uri sprehajamo psa, ko pridemo v službo in nas šef zaklene v pisarno in nas posili, ko se ne nazadnje znajdemo sredi gneče, v kateri kdo izkoristi priložnost in nas otipava, ko vstopamo v lastno stanovanje, kjer nas partner najprej pretepe in potem še posili, pa nihče o tem nič ne ve? Ko smo ponižane na raven seksualnega objekta – tudi takrat, ko kdo zbija šale na naš račun, češ da nam vsiljena spolna dejanja v resnici prijajo, samo nočemo priznati.

Prikrade se mi misel: ko je občutek varnosti izgubljen – ali pa ga nikoli ni bilo ...

Same

Te vrstice pišem s sočutjem do vseh, ki so kadar koli preživele spolno nasilje znane ali neznanе osebe. Vsak trenutek se zavedam, da gre za življenja posameznic, ki jih ali poznam ali pa živijo kje daleč, a delijo z mnogimi enaka občutja in čustva po preživetem nasilju.

Ko ugasnejo žarometi, po tem, ko je tema spolnega nasilja v nekem trenutku v središču pozornosti, ženske (prepogosto) ostanejo same – same s svojim strahom, krivdo, sramom, pozabljene in brez občutka varnosti in z zavedanjem, da se jim bodo napadi – v večini za »varnimi« zidovi doma – lahko še vedno ponavljali.

Moški, ne počnite tega

Naj bosta moje razmišljanje in sporočilo jasna: nujno je obsoditi vsakršno spolno nasilje, ki se zgodi kadar koli, komur koli, kjer koli. Nujno je poiskati krivce, jih učinkovito kaznovati in resocializirati, da dejanj ne bi ponavljali, ter ponuditi ustrezno ter strokovno podporo in pomoč žrtvam. Naj poudarim, da noben socialni, kulturni, bivanjski, begunski kontekst ne opravičuje uporabe katerega koli nasilja. Prav tako odločno povejmo, da ženske žrtve spolnega nasilja nikoli ne nosijo odgovornosti za posilstvo ali spolno nadlegovanje ali pa morda za to, ker »so bile na napačnem kraju ob napačnem času ali neustrezno oblečene«.

V vzgoji in izobraževanju morajo biti vsebine enakosti med spoloma naslovljene jasno in z namenom preprečevanja nasilja nad ženskami zaradi njihovega spola v odrasli dobi. Naučimo se prepoznati naše predsodke, nehajmo zbijati seksistične šale, predvsem pa prenehajmo prelagati odgovornost na žrtve. Postanimo že vendar družba, ki ne uči žensk, kako naj se zavarujejo pred spolnim nasiljem, ampak predvsem družba, ki uči moške, naj tega ne počnejo, ker je to nedopusten poseg v osebno nedotakljivost in dostojanstvo, ki je kazniv.

Naj dogodki v Nemčiji služijo predvsem refleksiji spolnega nasilja nad ženskami tukaj in zdaj. Razmislimo o svojem odnosu do nasilja nad ženskami, kako se nanj odzivamo, kakšna sporočila dajemo drugim. Preprečevanje množičnega nasilja nad ženskami se začne pri nas samih!

* Maja Plaz je predsednica Društva SOS telefon za ženske in otroke žrtve nasilja